

от любов, в почуди,
мигом да загре.

/Връща се Пък./

ПЪК. - О ти, на феите владетел -
Елена вече е при нас -
и с нея влюбеният момък.
Сега е той безумно влюбен.
Каква комедия!

О, колко смешен е светът!

ОБЕРОН. - Дано шумът им *фа* събуди
Деметрия!

ПЪК. - Ще молят те сега
и двамата Елена. Чудна гледка!
Нечувано блаженство аз изпитвам,
когато тъй нещата се заплитат.

/Влизат Лизандър и Елена./

ЛИЗАНДЪР. - Напразно мислиш, че се гавря с тебе!
Аз плача, виж, когато се кълна
във своята любов.

ЕЛЕНА. - О, запази
за Хермия горещите си клетви!

ЛИЗАНДЪР. - Безумен бях, когато й се клех!

ЕЛЕНА. - И днес, когато я презираш!

ЛИЗАНДЪР. - Деметрий тебе не обича,
той люби само нея.

ДЕМЕТРИЙ, събужда се.

Елено, моя прелестна богиньо,
с какво ли, мила нимфо, да сравня
очите ти? - С кристала? - Той тъмнее
пред техния нечуван блясък.